

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **B. A.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2004, č. j. 56 Az 96/2004 - 30, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 7. 2004, č. j. OAM-390/LE-PA03-PA01-2004, rozhodl žalovaný tak, že žádost o udělení azylu se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Žalobce napadl citované rozhodnutí včas podanou žalobou, ve které žalovanému vytkl porušení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a dále § 12 a § 91 zákona o azylu, přičemž pokud jde o skutkové důvody, žalobce poukázal na svoji žádost o udělení azylu v České republice,

protokol o pohovoru, který s ním byl proveden, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k předmětné žádosti o udělení azylu. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl, aby Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 23. 11. 2004, č. j. 56 Az 96/2004 - 30, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když konstatoval, že skutečnosti, které žalobce uvedl ve své žádosti o udělení azylu, mu byly známy již dříve a k podání žádosti o udělení azylu na území ČR mu v této době nebránily žádné objektivní okolnosti. Navíc již v roce 1997 bylo uloženo žalobci správní vyhoštění z území ČR, které tento nerespektoval. Krajský soud tedy dovodil, že důvodem žalobce k podání žádosti o azyl byla pouze snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ve znění platném pro přezkoumávanou věc, je proto třeba považovat za odůvodněné a zamítnutí žádosti o udělení azylu jako odpovídající zákonu.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.). Stěžovatel má za to, že správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a dále § 12 a § 91 zákona o azylu. Podle stěžovatele rozhodoval správní orgán i v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Stěžovatel se dále dovolává skutečností obsažených ve správním spise, ze kterých vyplývá, že stěžovatel má oprávněný strach vrátit se do své vlasti, neboť se obává o svůj život a své zdraví. Stěžovateli bylo v jeho vlasti vyhrožováno ze strany jeho bývalého obchodního partnera zabitím. Bývalý obchodní partner mu dokonce podpálil stánek a najal skupinu lidí, která stěžovatele fyzicky napadla. Přestože se stěžovatel obrátil s žádostí o pomoc na policii, policie se věcí nezabývala. Proto se stěžovatel obává návratu do vlasti a nevěří tomu, že by jej státní orgány byly schopny uchránit před uvedeným jednáním a že nebude mít možnost ochránit svá práva. Stěžovatel se proto domnívá, že nejsou dány podmínky pro postup podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nýbrž měl mu být azyl udělen podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel je dále toho názoru, že za dané situace měl správní orgán rozhodovat i o otázce udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť jeho osobní situace v zemi jeho původu tak, jak ji popsal v průběhu řízení o udělení azylu, je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost nemá odkladný účinek, podává tímto stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. K námitkám stěžovatele žalovaný uvádí, že stěžovateli byla zamítnuta žádost o azyl jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o azyl již dříve. Byla-li žádost stěžovatele zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1, podle rozsudku NSS č. j. 4 Azs 195/2004 ze dne 1. 9. 2004 se nemůže v řízení o kasační stížnosti dovolávat

posouzení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť o těchto formách azylu nemohlo být v tomto řízení rozhodnuto. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel vstoupil na území České republiky v září roku 1996. Od té doby pobýval nepřetržitě na území České republiky. V roce 2003 se rozhodl požádat o azyl v Holandsku, kde mu však azyl udělen nebyl, a v září roku 2003 se sám ilegálně vrátil na území České republiky. Od září roku 2003 opět nepřetržitě pobýval na území České republiky. Z obsahu spisu je dále zřejmé, že stěžovatel měl na území České republiky možnost se svobodně pohybovat a tedy vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů České republiky. Této možnosti však stěžovatel nevyužil a žádost o udělení azylu podal až poté, kdy byl jako cizinec bez platných dokladů zadržen policií České republiky a za účelem řízení o správním vyhoštění umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců v P. Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že stěžovateli bylo již v roce 1997 vydáno správní vyhoštění z území České republiky, které však nerespektoval. Skutečnosti, které stěžovatel uvedl ve své žádosti o udělení azylu, mu byly známy již dříve a v podání žádosti o udělení azylu na území České republiky mu v této době nebránily žádné objektivní okolnosti.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel od roku 1996, vyjma několikaměsíční přetržky v roce 2003, pobýval na území České republiky, přičemž o azyl požádal až v okamžiku, kdy byl bez platných dokladů zadržen policií České republiky a za účelem řízení o správním vyhoštění umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců. Zdejší soud proto konstatuje, že zjištěný skutkový stav byl jak žalovaným, tak následně krajským soudem správně subsumován pod dikci ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Stěžovatel měl dostatek času a možností vejít do kontaktu se zástupci státní orgánů České republiky, podání žádosti o azyl mu od roku 1996 nebránily žádné objektivní okolnosti. Ostatně na takové skutečnosti stěžovatel v průběhu správního řízení ani nepoukazoval.

K námitce stěžovatele, že žalovaný měl rozhodovat i o otázce udělení azylu z humanitárních důvodů, Nejvyšší správní soud uvádí, že posouzení stěžovatelovy žádosti o udělení azylu v České republice podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu ve svých důsledcích znamená, že neprobíhal proces dokazování o tom, zda byly splněny podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu. Jestliže se správní orgán nezabýval meritorně posouzením toho, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata ustanovení § 12 zákona o azylu, pak se nemusel zabývat ani splněním podmínek ustanovení § 14 zákona o azylu, tj. podmínkami udělení azylu z humanitárních důvodů. Nebylo-li rozhodováno o udělení či neudělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, pak jeho výrok ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu je v posuzované věci výrokem nadbytečným. Podle tohoto ustanovení lze totiž v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů, avšak jenom za situace, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Jestliže důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly dány, nepřichází v úvahu udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu.

Za nedůvodnou považuje zdejší soud i námitku týkající se pochybení žalovaného při zjišťování skutkového stavu věci, neboť žalovaný postupoval v souladu se správním řádem, dostatečně zjistil skutkový stav věci a nedopustil se ani jiného procesního pochybení, jež by zpochybňovalo zákonnost jeho rozhodnutí a pro něž by bylo nutno napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušit, neboť zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, ani nebyla shledána nepřezkoumatelnost rozhodnutí tohoto soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto Nejvyšší

správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci (stěžovateli) náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu